

Wehrwolf podruhé, aneb další informace ke genezi této teroristické organizace německého podzemí.

Text je převzatý, redakčně zkrácený a upravený článek Martina Pešla: „Werwolf: Analýza z hlediska typologie politického násilí“, uveřejněný 01. 05. 2005 na internetové adrese www.rexter.cz

1. Náplň činnosti

Dodnes není zcela zřejmé, kdo přesně vytvořil plán na zřízení Wehrwolu. Poprvé měl být projekt představen Heinrichu Himmlerovi šéfem zpravodajské služby SS Walterem Schellenbergem. Ten jej však odmítl, s poukázáním na defetistickou povahu celého projektu. Asi o dva měsíce později, 19. září roku 1944, však Himmler pověřuje vedením nově vzniklé, přísně tajné organizace – Wehrwolu – Vyššího vůdce SS a policie Obergruppenführera Hanse Adolfa Prützmannu, kterého zároveň jmenuje „Generálním inspektorem pro zvláštní obranu při Říšském vůdci SS“.

Charakter organizace pod Prützmannovým vedením se však od Schellenbergem předloženého plánu lišil. Zatímco první návrh počítal s vytvořením struktur, které by své uplatnění našly až po válce (rozuměj prohrané), a byl tak pro špičky Třetí říše nepřijatelný už ze své podstaty (možnost ztracené války nepřipouštěly), nově vzniklý útvar formovaly odlišné strategické plány. Jeho prostřednictvím měl být získán čas, který, jak doufali představitelé Třetí říše, měl stačit k vyostření ideologických rozporů mezi Spojenci. Wehrwolf měl také podle předpokladů čelních představitelů přimět jak západní Spojence, tak sovětské velení, aby přeměrovali část jednotek do svých týlů, kde by se museli vyrovnávat s problémy, jež by jim působil. Jednotky Wehrwolu tak měly nabýt podoby, jíž formuloval již Clausewitz, a sice „diverzního dodatku“ k regulérním vojenským operacím prováděným pravidelnými armádními složkami. Ze získaných dokumentů dále vyplývá, že Wehrwolf byl také považován za jádro budoucích guerillových skupin a místních hnutí odporu.

Za první sídlo inspektorátu si Prützmann zvolil Petz poblíž Berlína, následně je však přemístil do Rheinsbergu, asi 100km severně od Postupimi. Jeho štáb čítal asi 200 pracovníků nejrůznějšího zaměření: od příslušníků policie, SS nebo wehrmachtu, až po skupinu důstojníků a poddůstojníků ze speciální diverzní divize Wehrmachtu „Brandenburg“.

Hlavní úkol zformovaných jednotek Wehrwolu mělo tvořit působení v týlu nepřítele na územích již okupovaných, či jím bezprostředně ohrožovaných. Wehrwolfové se měli nechat přejít spojeneckými jednotkami a pak začít vyvíjet činnost. Vzorem se jim staly postupy sovětských a jugoslávských partyzánů.

Skupiny měly vyvíjet partyzánskou činnost, hlavně narušování komunikačních kanálů a zejména železničních tratí. Vedle těchto cílů, jež tvořily, či se to aspoň očekávalo, hlavní náplň aktivit Wehrwolu, spadaly do jeho kompetence také další úkoly, prováděné bez přípravy. Mezi ně patřila politická a hospodářská sabotáž, odstraňování kolaborantů, šíření propagandy, infiltrace úřadů nepřátelské vojenské správy, shromažďování zpravodajských informací o nepřátelských zásobovacích a transportních trasách a povzbuzování obyvatelstva v bojkotu a pasivním odporu.

Vybavení skupin Wehrwolu zajišťoval systém skrytých muničních skladů a zásobovacích skladů. Ponechání za nepřátelskými liniemi, zůstávali příslušníci Wehrwolu ve skrytých bunkrech, nebo podzemních prostorách, které sloužily rovněž jako ubytovny a velitelská stanoviště. Tyto okolnosti donutily členy jednotlivých skupin operovat pouze na omezeném prostoru a být tak vázání poměrně malým akčním radiem.

Výše zmíněné úkoly měly provádět základní jednotky o síle 4 až 6 mužů, které byly následně organizovány do větších celků. Vybavení členů základních skupin sestávalo z osobních zbraní, ručních granátů, pancéřových pěstí a plastických trhavin v rozmezí sedmi až devíti kilogramů. Wehrwolfové obdrželi také vojenské uniformy, ať již se jednalo o uniformy Waffen SS nebo uniformy speciálních armádních jednotek. Přes den se měli pohybovat v civilním oblečení, vybavení falešnými osobními průkazy a při plnění úkolů v nočních hodinách pak použít zmíněné uniformy. Ovšem, výcvikový manuál pro jednotky Wehrwolu upravoval i užití civilního oblečení a sice tak, že „v krajním případě může být také použito ošacení typické pro zemědělce v operační oblasti“. Velký důraz kladl manuál také na získání podpory domorodého obyvatelstva: „Bez podpory obyvatelstva se nemohou skupiny odporu na dlouho udržet“.

2. Vývoj organizace a výcvik členů

Členská základna, jež se začala formovat bezprostředně po ustavení organizace, byla již od počátku velmi různorodá. S jejím budováním se započalo prakticky ihned po vzniku Wehrwolu. Již na podzim roku 1944 obeslal Prützmannův inspektorát nejvyšší funkcionáře SS a NSDAP v západních župách, kteří měli podle jim zasláných tajných instrukcí získat vhodné dobrovolníky. Těch se do konce roku 1944 přihlásilo Prützmannovu štábu kolem čtyř až pěti tisíc. Z nich byli následně vybráni ti, kteří se k úkolům Wehrwolu jeví jako nejvhodnější. Obzvláště se

cenili lidé, jejichž zaměstnání bylo spjata s přírodou, jako myslivci, lesníci a zemědělci s výbornou znalostí místa. Pro plnění výzvědných úkolů a doručování zpráv se považovaly jako obzvláště užitečné příslušnice Svazu německých dívek (BDM) a členové Hitlerovi mládeže (HJ).

Za zásadní problém, který následně ovlivnil celkový stav a výsledky Wehrwolfu lze označit absenci jakéhokoliv správního aparátu. Pokud se týče dodávek nutných zásob a materiálu, byl plně závislý na armádě, Waffen SS a speciálních sabotážních skupinách, např. Skorzenyho SS-stíhacích jednotkách¹, podléhajících RSHA, či na Abwehru podřízených FAK². Výcvik probíhal postupně v celé řadě školících center, která spadala vedle již uvedených organizací dále pod armádu, NSDAP, policii, Volkssturm, či SA. Tréninkový program byl koordinován s velitelem protipartyzánských jednotek SS a školící sekcí OKH. Do ledna roku 1945 probíhal výcvik dle přeložených sovětských materiálů, poté byl již veden podle zmíněného německého manuálu. Náplň programu tvořily techniky, kterých bylo třeba při plnění předpokládaných úkolů: bezdrátové vysílání, průzkum terénu, způsoby zabíjení. Dále samozřejmě střelba z rozličných zbraní, nácvik ničení hospodářských a vojenských objektů, zacházení s výbušninami, jejich výroba apod. a základy zdravotní péče. Ženské příslušnice byly připravovány na špiónážní činnost, kterou měly provádět jako úřednice a sekretářky v okupačních správních úřadech. Navzdory tvrdosti výcviku, byl tento však také velmi krátký, pohybující se v rozmezí od pěti dnů do pěti týdnů. Himmler, vědom si zmíněných nedostatků, nabídl na přelomu října a listopadu 1944 Skorzenymu přesunutí Wehrwolfu do jeho kompetence, což však dotyčný odmítl.

3. Změna charakteru

Zaměření organizace se začalo postupně zcela měnit, a to v důsledku zájmu stranických špiček, respektive Martina Bormanna a Josepha Goebbelse, které způsobily zásadní neúspěchy Volkssturmu při nasazení v bojových operacích, a který představoval dosud ohnisko jejich zájmu a úsilí. Zapojení obou představitelů Třetí říše mělo pak za následek velmi výraznou proměnu celkového charakteru Wehrwolfu. Bormannova angažovanost se začala projevat v měsíci únoru a následně březnu roku 1945. Z okruhu jeho spolupracovníků vzešly návrhy na „vytvoření protibolševického odporu...z vedoucích kádrů SD ve východních oblastech a z několika málo osob z kancléřství“, jež podléhalo jeho vedení. Tyto dokumenty byly následně předloženy Himmlerovi, který nařídil Prützmannovu štábu poskytnout Bormannovi detailní informace o své činnosti. Na základě přímého Bormannova zapojení došlo k aktivizaci jednotlivých stranických představitelů – župních vedoucích, kteří měli následně za úkol získat nové členy pro Wehrwolf mezi členy strany a jejích organizací. Stejně tak Bormann sám pověřil stranické funkcionáře na jednotlivých úrovních, aby vytvářeli lokální buňky Wehrwolfu. Takto vytvořené jednotky tedy nespadały pod Prützmannův štáb, ale přímo pod vedení stranických funkcionářů. Vznikla tak jakási paralelní větev organizace Wehrwolf a částečná konverze původního Wehrwolfu. Úkoly se však výrazně lišily od původně zamýšlených a plánovaných. Hlavní náplň tvořily akce, které měly vynutit splnění rozkazu o „spálené zemi“, poslušnost obyvatelstva a odstranit „zrádce německé cti, kolaboranty a defétisty.“ Tyto úkoly, původně považované za dodatečné a „doplňkové“, začaly v některých případech zaujímat primární pozici a někdy se činnost skupin Wehrwolfu zaměřila výhradně na jejich plnění.

Výrazněji se na změně profilu organizace však podílel ministr propagandy Joseph Goebbels. Ten nepřestával ani v posledních měsících války věřit v oddanost národa „věci nacionálního socialismu“ a v jeho „schopnost pokračovat ve fanatickém odporu proti okupačním silám.“ Dle jeho názoru bylo třeba jen vhodným způsobem podnít tuto vůli k odporu, k čemuž měl posloužit právě Wehrwolf. Goebbels považoval dosavadní činnost jednotek, spadajících do Prützmannovy kompetence za neúspěšnou a váhavou. V březnu 1945 přechází na jeho popud propagace Wehrwolfu z jednotlivých župních vedoucích pod Ministerstvo propagandy. Zcela proti původnímu záměru, vytvořit Wehrwolf jako tajnou, poměrně úzce specializovanou organizaci převážně vojenského charakteru, uplatňuje a posléze také realizuje Goebbels svůj postoj k problematice. Wehrwolf podle jeho vlastních slov měl působit jako „avantgarda národa, sestávající z menšiny nezlomných a vytrvalých; místo koncentrace pro všechny aktivisty, kteří nejsou srozuměni s kompromisnickým kursem“. V tomto duchu také koncipoval propagandistickou kampaň, kterou zahájil. 1. dubna 1945 tak poprvé vysílá „Stanice Werwolf“. Ve svém prvním vystoupení charakterizuje Wehrwolf jako „organizaci zrozenou nacionálněsocialistickým duchem, aby bojovala neúprosně proti nepříteli všude tam, kde vstoupil na německou půdu... a není vázána žádnými omezeními. Všechny prostředky jsou vhodné, aby škodily nepříteli...Nenávist, nechť je naší modlitbou, msta naším bojovým pokřikem. Je pochopitelné, že díky takovýmto proklamacím a pojetí organizace se Goebbels dostal do sporu s Prützmannovým štábem a jeho vedoucím osobně. Jejich námitky však ministr propagandy odmítal s tím, že jeho cílem bylo vytvoření Wehrwolfu coby organizace více improvizované-spontánní. V tomto duchu se také nesla další propagandistická vystoupení, podle nichž neměl být například nikdo překvapen „když se na různých místech nově obsazeného území budou boje účastnit civilní osoby, nebo když dokonce po ukončení obsazení bude boj pokračovat dále ze strany civilistů; to znamená, když vznikne bez přípravy a organizace z pudu sebezáchovy pramenící jev, který dnes nazýváme

Wehrwolf.“ Podobně jako v Bormannově případě, i v Goebbelsově pojetí má Wehrwolf vystupovat vedle organizace národního odporu, také jako organizace, jež by bez milosti trestala „zrádce, kolaboranty a pomahače.“ Vysílání Stanice Wehrwolf se skládala, vedle hlášení o různých sabotážních akcích údajně spáchaných skupinami Wehrwolfu, ze zveřejňování výhrůžek. Ty tvořily obecné hrozby domácím kolaborantům a jmenováním ze seznamů osob, jež byly odsouzeny k smrti.

Jak je patrné, Goebbelsovou aktivitou se měl Wehrwolf proměnit v organizaci diametrálně odlišnou od té, jež byla zakládána na podzim roku 1944. A to nejen díky úkolům, tvořícím její novou náplň, ale hlavně kvůli transformaci jejího hlavního cíle. Tím mělo být ještě koncem roku 1944 a v prvních měsících roku 1945 získání času prováděním diverzních akcí v týlu nepřítele a tak přispění k dosažení vítězství.

Bormannova a zejména Goebblesova angažovanost však upravila hlavní cíl organizace tak, že se měla stát:

- a. nástrojem k udržení národa v napětí a bezmezné poslušnosti a tyto případně vynutit silou a změnit se tak v jakési „rameno spravedlnosti“, které je oprávněno zasáhnout bez řádného rozsudku. A to nejen v případě, že již došlo k „provinění“, ale také preventivně v dosud neokupovaných oblastech, kdy byly budoucí oběti označeny za možnou překážku při poválečném budování hnutí odporu. Stejný postup se týkal i důležitých průmyslových zařízení, která měla být likvidována v souladu s rozkazem o 'spálené zemi';
- b. hnutím, jež mělo aktivizovat a přimět obyvatelstvo, aby se se zbraní v ruce postavilo na odpor, bez ohledu na to, zda byly ukončeny vojenské operace regulérních armádních složek.

Původní diverzní charakter organizace tak vstup stranických funkcionářů velmi výrazně potlačil a do popředí se dostala ideově-politická náplň. Wehrwolf po jejich zásahu splňoval již jen ve velmi malé míře původní záměr. Ve skutečnosti se však Goebbelsova očekávání nenaplnila. Jím způsobený následný zmatek a strach, mohl jen těžko vyvolat povstání národního odporu. Označíme-li zapojení dvou výše zmíněných stranických špiček jako příčinu ztráty „autonomie“ Wehrwolfu, nelze pominout fakt, že velkou měrou se na této ztrátě podílela také armáda. Již v průběhu roku 1944 byly podniknuty ze strany Wehrmachtu první kroky, za účelem navázání spolupráce s Wehrwolfem, byť někteří armádní činitelé zůstávali vůči takovéto spolupráci skeptičtí. Počátkem následujícího roku se však stává nutnost spolupráce zřejmou. Wehrwolf, i přes problémy způsobené rychlým postupem sovětských vojsk, disponuje pro armádu důležitými informacemi. Dochází k ustavení styčných důstojníků mezi Wehrwolfem a zpravodajskými důstojníky jednotlivých velitelství podél východní fronty za účelem koordinace rozmístění jednotlivých bojových skupin Wehrwolfu a zvýšení objemu předávaných zpravodajských informací. Wehrmacht mimo to posiloval svůj vliv i v oblasti nábory členů a jejich výcviku. Prützmannův štáb následně schvaluje tento postup vydáním oběžníku, podle nějž mají být členové získáni armádou rovněž také cvičeni v jejich výcvikových centrech, tzv. „armádních školách“. Speciální armádní jednotky, zejména ženijní, byly také po svém vycvičení dány k dispozici Prützmannovu štábu. V posledním měsíci války uvolňuje armáda ze svých struktur vedle ženijních také ostatní jednotky a převádí je pod Wehrwolf, často ovšem jen s krátkým či naprosto žádným výcvikem.

Společně s výše zmíněnými špičkami NSDAP tak vliv a aktivita armádního aparátu způsobily, že Prützmannův inspektorát následně po únoru 1945 prakticky ztratil kontrolu nad organizací. Jeho činnost se omezuje na zpracovávání zpravodajských informací a jejich poskytování těm složkám, které již v té době kontrolovaly lokaci jednotlivých skupin Wehrwolfu.

4. Ukončení existence

K oficiálnímu rozpuštění Wehrwolfu nikdy nedošlo. Velkoadmirál Dönitz odvolal v rozhlasovém projevu 5.května 1945 rozkaz o „spálené zemi“ a pouze vyzval k ukončení ilegálních aktivit Wehrwolfu a jemu podobných organizací. Za zmínku stojí bezesporu fakt, že tato výzva se týkala jen území obsazených západními spojeneckými jednotkami. Teritoria obsazená a následně okupovaná Sovětským svazem prohlášení nezmiňovalo.

5. Pokusy o celkovou koordinaci Wehrwolfu

Československé zpravodajské orgány získávaly od podzimu roku 1945 poměrně přesné informace o zbytcích Wehrwolfu, jež prováděly činnost v různých částech Německa. Silná organizace Wehrwolfu údajně v této době působila v Sasku, k jejímu zásobování pak docházelo z Hamburku. V něm se také mělo tvořit poválečné jádro organizace. Podle československých informací měl být vydán koncem prosince 1945 z Německa pokyn, který nařizoval zastavení veškeré aktivity Wehrwolfů na území Československé republiky. Cílem tohoto opatření bylo zabránit zhoršování postavení sudetských Němců. V jeho rámci došlo také k zastavení dodávek zbraní a munice na naše území z Německa. Úsilí se mělo napnout jiným směrem, a sice na získávání informací o průmyslových

závodech, železniční dopravě a politickém životě v našem státě. I další nové úkoly měly výlučně zpravodajský charakter – sledování práce sovětských vojenských úřadů, získávání informací o způsobu střežení vojenských objektů a o pohybech a činnosti Rudé armády. Měl být zachovávan klid, ovšem zároveň udržován stav připravenosti na angažovanost v případném konfliktu mezi Spojenci. Změnu postoje předznamenal již leták rozšiřovaný na podzim roku 1945 v pohraničních oblastech. Podle něj se měli sudetští Němci vrátit do svých domovů v roce 1946, po zhroucení československého hospodářství.

V lednu roku 1946 měla proběhnout v Lipsku důvěrná schůzka Wehrwolfu. Její součástí tvořila také zpráva o činnosti Wehrwolfů od května do prosince roku 1945. Nové směrnice z Hamburku, jak uváděl vedoucí schůze, organizace ještě neobdržela. Veliteli jednotlivých buněk Wehrwolfu se měli stát výhradně bývalí příslušníci armádních složek. V Hamburku, který bylo možno označit za centrum poválečné aktivity Wehrwolfu, došlo k další schůzce jeho představitelů z celého Německa v dubnu roku 1946. Následně byla 1. května činnost Wehrwolfu zastavena s konstatováním, že „činnost Wehrwolfu je známa a to, co se od něj očekávalo, je dnes neproveditelné. Vlkodlaci se přežili a na obnově a opětovném vzkříšení Německa se musí pracovat jinými metodami“.

6. Posouzení profilu organizace

Při vyhodnocení profilu válečného Wehrwolfu je třeba hodnotit dvě období, neboť v každém z nich vykazoval odlišné rysy.

V prvním období, vymezeném zářím 1944 a únorem 1945 lze tedy Wehrwolf charakterizovat jako subjekt na hranici mezi guerillovým a úzce specializovaným armádním seskupením, ovšem s výrazným politickým prvkem.

V druhém období, od února 1945 do roku 1946, lze charakterizovat Wehrwolf jako teroristickou organizaci, a sice represivního typu s guerillovými prvky.

Problematickým se stává prostátní (proněmecký) charakter organizace na územích okupovaných Německem v druhé světové válce, po stažení německých jednotek, či závěrečné bezpodmínečné kapitulaci. V těchto případech již není možné hovořit o terorismu represivním, neboť režim, jenž měl na existenci organizace zájem, již nedisponoval možností kontroly nad daným územím nebo neexistoval. Wehrwolf se tak v období od kapitulace a faktické neexistence vlády, s níž byl spjat, až do konce své aktivity, resp. pokynu k ukončení činnosti v polovině roku 1946, přesouvá svým charakterem mezi organizace subverzivního (podvratného) typu. Jeho převažující teroristický profil zůstal nedotčen, neboť nedošlo k žádným výrazným změnám v působnosti a celkových vlastnostech, které vykazoval, aby mohla být taková proměna zaznamenána.

Úsilí Wehrwolfu se v tomto období napínalo několika směry. První z nich představovala jeho snaha znesnadnit etablování nových státních mocí na jednotlivých územích. A to jak prostřednictvím útoků na jejich představitele, tak pomocí akcí namířených proti hospodářským objektům, jejichž důležitost v poválečném období stoupla ve srovnání s mírovým stavem.

Druhým směrem, k němuž Wehrwolf upnul svoje úsilí, se stala představa, že bude možno obnovit předválečný stav a oblasti, jež byly následně přičleněny k Německu, či se původně nacházely na jeho území, se stanou opět součástí německého státního celku. Pokračování činnosti Wehrwolfů v poválečném období pak lze považovat jako podporu realizace představy opětovného připojení těchto oblastí k Německu.

7. Příloha: Sklad materiálu typ „S“, pravděpodobně zřízeného oddílem FAK pro „Síť R“:

Tento text by nemohl vzniknout bez písemných a fotografických podkladů, jakož i osobního rozhovoru, poskytnutých pyrotechnikem S P ČR Jčk, por. Bc. Ladislavem Zágibou.

Dne 2.7. 2007 v 16.00 oznámil amatérský hledač militárií, že v lesním masivu poblíž Českého Krumlova našel bednu s municí. V 16.30 byl na místo vyslán pyrotechnik Správy P ČR Jčk.

Hledač, který mezitím ztratil orientaci v nepřehledném lesním porostu, nemohl znovu nalézt místo nálezů. Proto začal opět prohledávat detektorem kovů předpokládaný prostor nálezů a narazil ještě na druhou lokalitu, kde detektor kovů signalizoval přítomnost kovů.

Mezitím na místo dorazil policejní pyrotechnik. Na místě našel zčásti odkrytou dřevěnou schránku o rozměrech cca 60 x 50 x 30 cm, obsahující různé druhy munice, určené pro diverzní účely.

Prověření dřevěné schránky a jejího podloží z hlediska eliminace nástrah, vyzdvižení a zaevidování obsahu, včetně jeho uložení do přepravních boxů trvalo do setmění. Akce tedy skončila v cca 19.00 hod a bylo rozhodnuto, že druhá lokalita, kde detektor signalizoval přítomnost kovu v zemi, bude prověřena druhý den.

Druhý den tj. 3.7 2007 vyjela na místo nálezů tříčlenná skupina policejních pyrotechniků Správy P ČR Jčk. Místo druhého nálezů bylo lokalizováno a následně přistoupeno k jeho odkrývání. Zhruba po 2 hodinách byla vyzdvižena i druhá dřevěná schránka, taktéž obsahující sabotážní materiál.

V těsné blízkosti byla nalezena ještě krabice z pozinkovaného plechu o rozměrech 60 x 20 x 25 cm. Po jejím otevření přes silně zkorodované dno, byly z této krabice vyjmuty konzervy s Portugalskými sardinkami, hovězím masem atd.

Mezitím byli požádáni kolegové, vojenští pyrotechnici z rodu EOD v Bechyni o spolupráci při pátrání po dalších schránkách. Pomocí detektorů kovů bylo propátráno zhruba 2,5 ha okolní plochy, avšak již s negativním výsledkem.

Prohlídkou okolí byly nalezeny dva kamenné milníky, které téměř jistě určovaly polohu schránek.

Obsah dřevěné schránky, nalezené 2. 7. 2007:

1)	Dřevěná schránka s časovým rozněcovačem J-FEDER 504 v.č. 1396	1 ks
2)	Časový rozněcovač Zeitzünder a Zeitzünder-150	1+1 ks
3)	10 m svitek ženíjní zápalnice Zeitzündschnur 30	1 ks
4)	Zážehová rozbuška Sprenkapsel Nr. 8	38 ks
5)	Elektrické rozbušky v dřevěném pouzdře	10 ks
6)	Tlakový rozněcovač D.Z.35	4 ks
7)	2,7 cm signální náboje	2 krab
8)	Elektrická baterie	1 ks
9)	Nál 3 kg TNT Gebalte Ladung 3 kg	1 ks
10)	Nál 200 g TNT Sprenkörper 28 Fp. 02	4 ks
11)	Nál 100 g oblá Bohrpatrone 28 Grf. 88	4ks
12)	Nál 100 g oblá Ammonal 1	30 ks
13)	Kvadratická náložka neznámé trhaviny	cca 5 kg
14)	Atypická napolitová náložka oblá Nipolit Sprengkörper	17 ks
15)	Protitanková mina T. Mi. 43 Pilz	1 ks

Obsah dřevěné schránky, nalezené 3. 7. 2007:

1)	Nál 100 g oblá Bohrpatrone 28 Grf. 88	17 ks
2)	Nál 100 g oblá Bohrpatrone 28 Fp. 02	13 ks
3)	Nál 200 g TNT Sprenkörper 28 Fp. 02	6 ks
4)	Nál 500 g TNT oblá	1 ks
5)	Atypická napolitová náložka oblá Nipolit Sprengkörper	17 ks
6)	Nál 100 g oblá Ammonal 1, Nál 3 kg Ammonal 1	30/7ks
7)	Kotouč bleskovice Knallzündschnur	10 m
8)	Elektrické rozbušky v dřevěném pouzdře	10 ks
9)	Časový rozněcovač Zeitzünder-150	4 ks
10)	10 m svitek ženíjní zápalnice Zeitzündschnur 30	1 ks
11)	Třecí zapalovač Bz. 39 pro Hgr. 24 a zážehová rozbuška Sprenkapsel Nr. 8	20/42 ks
12)	Protitanková mina T. Mi. 43 Pilz	1 ks
13)	Nástražná mina SM-2 v dřevěném pouzdře	5 ks

Je pravděpodobné, že na rozdíl od nálezů popsaných v příloze předchozího článku, se s největší pravděpodobností nejedná o materiál, určený pro organizaci Wehrwolf. Této domněnce odpovídá způsob spíše krátkodobý způsob uložení do dřevěných truhlíků s izolací z asfaltové lepenky a chybějící odvodnění lůžek v terénu. Očividné je i odlišné složení sabotážního materiálu. Protitankové miny T. Mi. 43 a nástražné miny SM-2 byly klasickým prostředkem ženijních jednotek Wehrmachtu. Přítomnost elektrického akumulátoru a náložek průmyslové trhaviny Ammonal 1 také naznačuje, že ukrytí těchto schránek mělo být pouze krátkodobé.

To, že tento sklad nebyl vyzvednut, mělo za následek silné korozivní působení trhaviny Ammonal 1 na veškeré předměty, uložené v dřevěných schránkách i plechové krabici.

Tyto skutečnosti vedou autora této přílohy k domněnce, že se jedná o sklad, založený polními průzkumnými rotami Abwehru (FAK), pro potřeby „Sítě R“3.

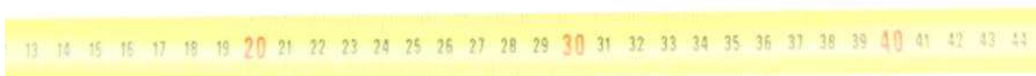
Na druhou stranu, plechová schránka s potravinami připomíná schránky z nálezů skladu S popsaného v příloze předcházejícího článku.

Pohled na obě místa nálezů, v popředí místo nálezů ze dne 2. 7. 2007, v pozadí místo nálezů ze dne 3. 7. 2007

Časový rozněcovač J-Feder

Kvadratická náložka neznámé trhaviný

100 g oblé náložky průmyslové trhaviny Ammonal 1, silně poškozené vlhkostí

Atypické nipolitové náložky Nipolit Sprengkörper

Pohled na dřevěnou schránku s T.Mi. Pilz. 43. V plechové krabici jsou viditelné zbytky proviantu

¹ Jagdkomando, jednotka určená k pronásledování a likvidaci partyzánských skupin a spojeneckých výsadků. Jagdkomanda byla podřízena místně příslušnému veliteli bezpečnostní policie (SiPo).

² Frontaufklärungskommandos (FAK), – polní průzkumné oddíly Wehrmachtu. Jedním z jejích úkolů bylo zakládat sklady materiálu, určené pro působení Rückzugsorganisation (ústupová organizace), zřízené a cvičené Abwehrem. „Síť R“ byla tvořena rezidenty a malými skupinami agentů. Jejím úkolem bylo provádět, po přechodu fronty, diverzní a zpravodajskou činnost.

³ „Rückzugsorganisation“ (ústupová organizace), zřízená a cvičená Abwehrem. Byla tvořena rezidenty a malými skupinami agentů. Jejím úkolem bylo provádět, po přechodu fronty, diverzní a zpravodajskou činnost. Pro její potřeby byly ustupujícími vojsky zřizovány skrýše se zbraněmi, léky, jídlem atd.

Seznam použité literatury:

- Martin Pešl: „Werwolf: „Analýza z hlediska typologie politického násilí“, www.rexter.cz 1. 5. 2005
Bc. Ladislav Zágiba: „Nález (ne)známé munice Český Krumlov – Xxxxxx, ze dne 2.7. - 3.7. 2007“.
Prezentace činnosti pyrotechniků S P ČR JčK, přednesená 28. 5. 0008 v Boleticích,
v rámci Mezinárodního setkání pyrotechniků INMEP 2008

Autor: Karel LUDVÍK